

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 440/08-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť mal. M. M., nar..., H., zastúpeného zákonným zástupcom M. M., nar..., a M. M., nar..., Taliansko, zastúpených advokátkou JUDr. D. H., B., ktorou namietajú porušenie čl. 46 ods. 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 38 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 v spojení s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a mal. M. M. namieta aj porušenie čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoP/163/2008-62 z 13. júna 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. a mal. M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. augusta 2008 doručená sťažnosť mal. M. M., nar..., H., zastúpeného zákonným zástupcom M. M., nar... (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a M. M., nar..., Taliansko (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“, spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. D. H., ktorou sťažovatelia namietajú porušenie čl. 46 ods. 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 v spojení s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a sťažovateľ v 1. rade namieta aj porušenie čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 CoP/163/2008-62 z 13. júna 2008 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v súčasnom období je na Okresnom súde Michalovce (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 P 133/08 vedené konanie o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému - sťažovateľovi v 1. rade (pôvodne začaté na Okresnom súde Zvolen na návrh matky maloletého podaný 2. augusta 2006), v ktorom otec - sťažovateľ v 2. rade -i matka sťažovateľa v 1. rade opakovane podávali návrhy na vydanie predbežných opatrení, ktorými by okresný súd rozhodol o zverení maloletého do ich osobnej starostlivosti, povolil styk sťažovateľa v 1. rade so sťažovateľom v 2. rade aj mimo územia Slovenskej republiky, upravil styk rodičov k maloletému pre čas do právoplatného skončenia konania vo veci počas veľkonočných a vianočných sviatkov, jarných i hlavných školských prázdnin.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu 28. augusta 2008 sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv napadnutým uznesením, ktorým krajský súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že zmenil predbežnú úpravu styku otca s mal. dieťaťom, o ktorej bolo naposledy rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici uznesením č. k. 13 CoP 26/2007-14 z 18. júna 2007 tak, že boli stanovené pravidlá pre pravidelný styk otca s maloletým počas roka, s výnimkou mesiaca august, každý párny týždeň v sobotu v určenom čase, ďalej pre čas letných, zimných a jarných prázdnin v párných a nepárných rokoch.

Sťažovatelia namietajú, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu ich práv priznaných čl. 46 ods. 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 v spojení s čl. 14 dohovoru a u sťažovateľa v 1. rade aj k porušeniu čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa.

Sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd vydal vo veci tento nález:

„1) *Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoP/163/2008-65 zo dňa 13. 6. 2008, je porušené právo sťažovateľa v I. a II. rade na spravodlivé súdne konanie v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR, v čl. 6 ods. 1 v spojitosti čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 38 ods. 2 v spojitosti s čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na zákonného sudcu v čl. 48 ods. 1 v spojitosti s čl. 46 ods. 4 a v spojitosti s čl. 12 Ústavy SR, v čl. 6 ods. 1 v spojitosti čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v čl. 38 ods. 1 v spojitosti s čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na súkromný a rodinný život v čl. 8 v spojitosti s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy v čl. 46 ods. 4 Ústavy SR v spojitosti s čl. 12 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 13 v spojitosti s čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľa v I. rade v čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa.*

2) *Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoP/163/2008-65 zo dňa 13. 06. 2008 a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

3) *Sťažovateľovi v I. a II. rade sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd Košice povinný mu vyplatiť na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

Právna zástupkyňa sťažovateľov v sťažnosti zároveň navrhla, aby ústavný súd rozhodol aj o dočasnom opatrení tohto znenia:

„*Ústavný súd odkladá vykonateľnosť Uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 CoP/163/2008-65 zo dňa 13. 06. 2008 až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.“*

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že ním bolo rozhodnuté o odvolaní rodičov maloletého proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 4 P 133/2008-14 z 2. mája 2008 o vydaní predbežného opatrenia o styku otca s maloletým tak, že krajský súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bol časovo stanovený styk otca s maloletým počas letných prázdnin s určením, že sa môže uskutočniť kdekoľvek na území Slovenskej republiky, pričom krajský súd sám určil dobu a čas styku otca s maloletým počas letných,

zimných a jarných prázdnin a vo výroku napadnutého uznesenia nevymedzil územie, na ktorom sa má styk otca s maloletým realizovať.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Odvolací súd po preskúmaní všetkých relevantných skutočností týkajúcich sa predmetu konania dospel k záveru, že bola splnená základná podmienka pre vydanie predbežného opatrenia, ktorou je naliehavosť takejto predbežnej úpravy, pretože mal. dieťa už bolo predbežne zverené do osobnej starostlivosti matky, ale rodičia sa nevedia dohodnúť na úprave styku otca s dieťaťom do rozhodnutia súdu vo veci samej. Pri rozhodovaní o predbežnej úprave styku odvolací súd prihliadal na názor mal. dieťaťa vyjadrený v rámci šetrenia vykonaného kolíznym opatrovníkom v domácom prostredí dieťaťa, ako aj na doposiaľ vykonané dokazovanie, z ktorého nepochybne vyplýva, že medzi otcom a dieťaťom je vybudovaná silná citová väzba a neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zákaz styku otca, prípadne obmedzenie styku otca s dieťaťom. Naliehavosť predbežnej úpravy styku otca s dieťaťom je daná záujmom dieťaťa na prehlbovaní alebo udržaní prirodzenej väzby k rodičovi, ktorému nie je zverené do osobnej starostlivosti. Vzhľadom na to, že otec má možnosť stýkať sa s dieťaťom len počas obmedzeného času v priebehu bežného roka, každý druhý týždeň v sobotu, je nevyhnutné upraviť ich vzájomný styk predbežne aj počas období, keď dieťa nemá školské povinnosti, v záujme predísť opakovane podávaným návrhom na predbežnú úpravu styku, ktoré v konečnom dôsledku znemožňujú súdu rozhodnúť vo veci samej. Odvolací súd vychádzajúc z ust. § 153 ods. 2 O. s. p. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. tak, že upravil predbežne styk otca s mal. dieťaťom počas letných, zimných a jarných prázdnin tak, aby bolo rešpektované právo dieťaťa udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi (článok 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa) v rozsahu zodpovedajúcom predbežnému opatreniu, teda len v nevyhnutnej miere, čím zároveň zmenil aj predchádzajúce rozhodnutie o predbežnej úprave styku otca s mal. dieťaťom. Z návrhu otca nevyplývali žiadne okolnosti, pre ktoré by bolo nevyhnutné upraviť styk presne v období od 12. 7. do 18. 8. 2008 a z obsahu spisu nevyplývala potreba upraviť predbežne styk počas iných dní pracovného voľna. Odvolací súd dospel k presvedčeniu, že obmedzenie styku otca s dieťaťom len na územie Slovenskej republiky nie je v záujme dieťaťa a obavy z porušenia predbežnej súdnej úpravy sú

neopodstatnené, pretože Slovenská republika ako aj Talianska republika sú členmi Európskej únie, v rámci ktorej platí Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003, ktoré má prednosť pred vnútroštátnym právnym poriadkom a ktoré pripúšťa vykonateľnosť predbežných opatrení na území členských štátov EÚ (článok 31 až 33), preto vo výroku uznesenia neuvádzal konkrétne vymedzenie, kde sa má styk otca s dieťaťom realizovať.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom

do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (napr. I. ÚS 124/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, II. ÚS 132/06, I. ÚS 197/08).

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje aj, a najmä, na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Týmito pravidlami sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľov. V danom prípade to znamenalo, že ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť iba z hľadiska možného porušenia označených práv sťažovateľov krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP /163/2008, t. j. v rozsahu korešpondujúcom s návrhom na rozhodnutie vo veci samej (petitom).

1. K namietanému porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa v 2. rade podľa čl. 46 ods. 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 v spojení s čl. 14 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 8 CoP/163/2008-62 z 13. júna 2008

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon. Podľa odseku 2 uvedeného článku ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon. Podľa odseku 2 uvedeného článku listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 3 ods. 1 listiny základné práva a slobody sa zaručujú všetkým bez rozdielu pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery a náboženstva, politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnostnej alebo etnickej menšine, majetku, rodu alebo iného postavenia.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydľia a korešpondencie.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom musí byť zabezpečené bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa § 102 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia v konaní, ktoré môže súd začať aj bez návrhu, úkony podľa odseku 1 vykoná aj bez návrhu.

Podľa § 153 ods. 1 OSP súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnaní vzťahu medzi účastníkmi.

Podľa § 212 ods. 2 písm. a) OSP súd nie je viazaný rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie bez návrhu.

Podľa § 214 ods. 1 OSP na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa odseku 2 v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 220 OSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Sťažovateľ v 2. rade namieta, že k porušeniu uvedených základných práv a slobôd došlo rozhodnutím krajského súdu, keď v odvolacom konaní o predbežnom opatrení krajský súd zmenil uznesenie okresného súdu a upravil vzájomný styk sťažovateľov počas roka,

počas zimných a jarných prázdnin bez toho, aby mali vedomosť, že krajský súd o veci koná v uvedenom rozsahu, mohli sa k prerokúvanej veci vyjadriť a byť k nej osobne vypočutí. Sťažovateľ v 2. rade zároveň tvrdí, že o právach sťažovateľov nerozhodol zákonný sudca, keďže na konanie je vecne a miestne príslušný okresný súd, a nie krajský súd, v dôsledku čoho im bolo odňaté právo na riadny opravný prostriedok.

Sťažovateľ v 2. rade svojou sťažnosťou nenamietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý je primárnym východiskom na zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, ale tvrdil, že došlo k porušeniu čl. 46 ods. 4 ústavy, ktorý odkazuje na zákonnú úpravu podmienok a podrobností o súdnej ochrane.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00 IV. ÚS 287/04, I. ÚS 197/08).

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie ochrany ústavnosti v zmysle čl. 124 ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

Ústavný súd preto v uvedenom prípade skúmal, či ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku boli aplikované spôsobom, ktorý by znamenal porušenie označených ústavných práv sťažovateľa v 2. rade, a zistil, že to tak nie je. V uvedenej veci treba zdôrazniť, že krajský súd konal ako súd odvolací v konaní o nariadenie predbežného opatrenia

o úprave styku rodičov s maloletým, pričom konanie vo veci samej je konaním, ktoré podľa § 81 ods. 1 OSP možno začať aj bez návrhu.

Podľa názoru ústavného súdu z obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal odvolaniami oboch rodičov maloletého, dôsledne preskúmal skutkové a právne závery prvostupňového súdu a jeho právnu argumentáciu a svojím uznesením zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu tak, že okrem rozsahu úpravy styku otca s maloletým počas letných prázdnin rozhodol aj o styku počas bežného roka, počas zimných a jarných prázdnin pre budúce obdobia. Vo svojom odôvodnení poukázal na potrebu upraviť styk otca s maloletým v takom rozsahu, aby sa predišlo podávaniu opakovaných návrhov na vydanie predbežného opatrenia, ktoré v konečnom dôsledku znemožňujú súdu rozhodnúť vo veci samej. Ústavný súd zdôrazňuje, že v danom prípade nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa v 2. rade, ktorý vo svojej sťažnosti opakovane zdôrazňuje, že má možnosť stýkať sa s dieťaťom len počas obmedzeného času, pretože odvolací súd rozhodol v jeho prospech a priznal mu oprávnenie styku s maloletým nad rámec ním požadovanej úpravy. Skutkové a právne závery krajského súdu netrpia žiadnymi vnútornými rozpormi, vychádzajú z konkrétnych faktov, ktoré tvoria základňu aj pre budúce meritórne rozhodnutie vo veci samej. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že rozsah úpravy styku sťažovateľa v 2. rade s maloletým tak, ako ho dočasným opatrením upravil krajský súd, je poskytnutím dočasnej ochrany, ktorého platnosť skončí právoplatným rozhodnutím vo veci samej.

Ústavný súd aplikujúc východiská svojej stabilizovanej judikatúry na napadnuté rozhodnutie krajského súdu konštatoval, že je dostatočne odôvodnené, pričom právne závery, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd zobral do úvahy aj štádium, v ktorom sa nachádza konanie vo veci samej a sťažnosť vo všetkých jej častiach namietajúcich porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa v 2. rade uznesením krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa v 1. rade podľa čl. 46 ods. 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 v spojení s čl. 14 dohovoru a čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením krajského súdu č. k. 8 CoP/163/2008-62 z 13. júna 2008

Čo sa týka sťažnosti, v ktorej sťažovateľ v 2. rade ako zákonný zástupca maloletého - sťažovateľa v 1. rade namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 4 a čl. 48 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 3 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 v spojení s čl. 14 dohovoru a čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením, ústavný súd uvádza, že v namietanom konaní vystupuje ako zástupca sťažovateľa v 1. rade súdom ustanovený kolízny opatrovník Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny M.

Je nepochybné, že sťažovateľ v 2. rade a matka sťažovateľa v 1. rade sú zákonnými zástupcami svojho dieťaťa podľa § 31 a § 32 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“). V prípade stretu záujmov rodičov o deti je však zastupovanie detí rodičmi podľa § 31 ods. 2 zákona o rodine vylúčené. V takomto prípade ustanoví podľa § 31 ods. 3 v spojení s § 60 ods. 1 zákona o rodine príslušný súd dieťaťu opatrovníka, ktorý bude dieťa v konaní (alebo pri určitom úkone) zastupovať (kolízny opatrovník). V konaní, v ktorom sa namieta porušenie základných práv, bol sťažovateľ v 1. rade zastúpený takto ustanoveným kolíznym opatrovníkom. Z tohto jeho postavenia potom vyplýva, že len on je oprávnený namietať porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa v 1. rade (práve z dôvodu stretu záujmu sťažovateľa v 1. rade a jeho rodičov, teda aj sťažovateľa v 2. rade - na ústavnom súde ako zástupca sťažovateľa v 1. rade). Vzhľadom na tento záver ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v 1. rade, ktorou namieta porušenie svojich označených základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím krajského súdu už po jej predbežnom prerokovaní ako podanú neoprávnenou osobou podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Právna zástupkyňa sťažovateľov požadovala aj vydanie dočasného opatrenia podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorým by ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už nebolo potrebné zaoberať sa návrhom na vydanie dočasného opatrenia. (Ústavný súd pre úplnosť uvádza, že v čase rozhodovania o sťažnosti sťažovateľov mu bola známa skutočnosť, že napriek existencii právoplatného rozhodnutia o dočasnej úprave styku maloletého s otcom sa sťažovateľ v 1. rade v súčasnom období nachádza u sťažovateľa v 2. rade v Talianskej republike, odkiaľ sa nevrátil z letných prázdnin, ktoré trávil v súlade s rozhodnutím krajského súdu u svojho otca, pozn.)

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2008